

Bastaardvlekken

Eva Gabriela

Keizerrijk Remanya

1

Daeya stapte de tempel binnen. Schemerlicht viel in strepen door het plafond en streek als een gordijn over haar schouders toen ze voor het borstbeeld knielde, haar tenen pijnlijk in een barst die ze nog niet eerder had gevoeld. Langzaam trok ze de doek van haar gezicht. Losse plukjes vielen over haar voorhoofd en het stugge uiteinde van haar vlecht landde op haar borst. Ruim een decennium geleden had ze die gemaakt, toen ze nog geheel blij was een bastaard te zijn. Ze duwde de vlecht over haar schouder.

Voor haar keek het gezichtsloze borstbeeld op haar neer. Alleen op haar. Het deerde haar niet. De andere miraku's leefden elders. In deze tempel vulde alleen Daeya de leegte die ze ooit hadden achtergelaten, op die momenten dat ook zij de rol van gelovige op zich nam. Ze had het nooit anders gewild.

'Godin.' Haar stem galmde, maar er kwam geen antwoord. De tempel omarmde haar slechts met muren. 'Ik kom tot U, in de hoop Uw zegening te ontvangen wanneer Brenn en ik ons in de echt verbinden...'

En daar haperde ze. Stapels aan boeken, verslagen en mythes had ze bestudeerd, hunkerend naar elke afdruk die de miraku's en hun voorlopers voor haar hadden achtergelaten, maar hiervoor had ze niets; de miraku's hadden nooit beschreven hoe men de Godin diende aan te spreken.

Ze liet haar armen langs haar lichaam zakken. Haar ademhaling werd langzaam rustiger na de gehaaste tocht door het bos. Het oogloze beeld en de bekende fresco's vormden een vreemde geruststelling, die haar eraan herinnerde dat het niet uitmaakte dat ze de details niet wist, dat het nooit had uitmaakt. Hier leefde de Godin nog en Zij zou Daeya aanhoren,

met alle kracht die Haar restte. Verspilde Ze echter niet Haar tijd? Lang voor Brenns vertrek had Daeya al geweten dat het geen moed vereiste om hem over haar bastaardvorm te vertellen.

Ze vouwde haar vingers ineen en drukte haar lippen tegen haar duimen. In de fresco's gluurden ogen tussen gebladerte door, pulserend met helderrode aderen. De vlakken licht over de verf kleurden steeds warmer. Het schemerrood viel op het borstbeeld en liet donkere holtes achter in de ruwe vormen van het steen. Daeya staaarde naar de Godin, en hoorde gegrom. Gevolgd door gestamp. Een nial. Langzaam keerde ze haar hoofd, hoewel de oplopende gang naar buiten te snel donker werd om iets te zien. Reizigers... zo dichtbij?

Ze hield haar adem in zodat haar scherpe gehoor nog meer kon opvangen, maar in plaats van krakende wielen hoorde ze stemmen, luider dan verwacht. De wagen stond al stil. Behoedzaam kwam ze overeind. Buiten de muren van de tempel werden planten platgetrapt, varens opzij geduwd, zwaarden sloegen tegen dijen. Met elke seconde klonken de geluiden dichterbij. Haar handpalm zweette tegen de pommel van haar eigen zwaard.

Ze trok haar hoofddoek weer over haar gezicht en liep tot het einde van de gang, waar ze uit de schaduw leunde. Het gegrom van het ongeduldige trekdier kwam uit de richting van het pad verderop, waar twee gedaanten zich scherp tegen de donkere bomen aftekenden.

Het rode haar van de kleinere gloeide onder de schemering. Hij praatte met hoge stem tegen zijn metgezel, die ver boven hem uitstak, een donkerder huid had en zwart haar tot zijn schouders. Beiden hadden een rijkversierde schede aan hun riem en droegen de Remanese kruiskostuums, een in het blauw, een in het groen. Ze wandelden in de richting van de tempel, hun stemmen ontspannen.

Daeya stapte terug de duisternis in. Reizigers van en naar de hoofdstad namen met enige regelmaat de route door het

bos, maar bij de tempel had ze – de goden zij gedankt – nooit eerder iemand gezien. Hun verschijning baarde haar zorgen, maar pas na een flits van ergernis dat de tempel uitgerekend door Remanezen was gevonden.

De hoge stem slaakte een kreet, gevolgd door een lagere ‘Ho’. De zwartharige man stond nu zo dicht bij de ingang dat hij zich voor het lage plafond moest bukken. Met één hand hield hij de roodharige jongen tegen, met de andere veegde hij zijn haar uit zijn gezicht, een gezicht dat Daeya ogenblikkelijk herkende. Het was jaren geleden dat ze de keizergeneraal voor het laatst had gezien, maar hij hing aan te veel muren om aan haar geheugen te twijfelen. En hij kende haar ook.

Bij alle vervloekte goden diep in deze vervloekte wereld.

De keizer tuurde met half dichtgeknepen ogen de donkere gang in. Daeya werd zich verontrustend bewust van haar hoofddoek. Vier jaar geleden was de nieuwe Remanese keizer, Ciaran IV te Fulamin, met de regentes op staatsbezoek geweest, zoals hij eerder zijn vader had vergezeld. Ze had hem gezien en begroet, en hij had haar hand gekust. Ze had gebogen en gebloed, en hij had haar gecompimenteerd. Daeya had altijd gehoopt dat hij nooit zoals zijn vader werd, even streng als vriendelijk. Ze was tevredengesteld: ook als keizer was hij enkel vriendelijk. Iemand onder wie Remanya kon slinken, en iemand die ze nooit wilde vrezen.

Nu had hij haar echter al als miraku gezien, een gelovige uit Briannu, het laatste stukje buitenland van de kustlijn. Het was te laat om haar mirakische kleding af te staan en hem als bondgenoot tegemoet te lopen; de Daeya die hij kende, mocht hij nooit met Briannu associëren.

Bij de ingang richtte de keizer zich op, zijn hand al op zijn wapenriem. Het brede zwaard stootte tegen zijn dijbeen. ‘Toon jezelf.’

Daeya ademde met open mond tegen de half doorschijnende sluier. De muren trokken donker over haar heen en koel

zweet gleed haar kraag in. Ze greep haar eigen gevest, maar goden, haar ervaring bestond uit een geïsoleerde reeks oefenduels tegen Brenn, en dit was een Remanese krijger. Ze sloot haar ogen. Ze was Hare Hoogheid Prinses Daeya, verdomme, en weigerde Remanya te vrezen, maar de keizer mocht nooit weten wat haar moeder had gedaan.

Ze rende terug de tempel in. ‘Halt!’ klonk achter haar. Haar eigen voetstappen vielen weg onder de zijne, die zwaarder waren, sneller.

Op het punt waar de gang overging in de centrale ruimte van de tempel, sprong ze om de hoek. Een fractie van een seconde later kwam de keizer uit de schaduw, zijn zwaard getrokken. Ze ramde zijn schouder en wilde langs hem heen terug de gang in, maar hij wierp een arm om haar middel en dwong haar moeiteloos achterwaarts.

Daeya trok haar zwaard en stak naar voren. Hij pareerde de slag. Zijn wapen bleef even in de lucht hangen voor het in een schouwspel van gebroken licht het koude besef door haar aderen joeg: daar was ze, de magie in de Remanese zwaarden. Ze golfde door tot in Daeya’s armen, die begonnen te prikken alsof ze in doornstruiken viel.

Nu viel de keizer aan. Metaal flitste langs haar lichaam. Aanval na aanval volgde, gestuwd door overweldigende kracht. Bij elke slag vreesde ze dat haar eigen zwaard in tweeën zou splijten, tot de keizer het met een woeste zwaai uit haar handen sloeg. Het viel kletterend op de grond – buiten haar bereik. Ze liet zich opzij vallen, rolde weg en hoorde het gesuis van zijn zwaard. Vonken dansten als ijspegels over haar huid. Ze trapte omhoog, hij week uit. Ze wierp zich op hem en trok aan het gevest van zijn zwaard, maar zijn handen klampten zich er als staal omheen en hij stootte naar voren. Het zwaard vonkte opnieuw. Ze zette zich schrap, wetende wat er zou komen, ook al was ze er nooit eerder door getroffen.

Naalden boorden zich in haar onderarmen. Een witte flits vulde haar blik en haar armen vielen weg, ze verloor haar grip,

zag niets. *Godin, schenk me kracht!* Schokkend zakte ze tegen de muur. De klap dreunde door haar rug. Ze wilde naar adem happen, maar haar hele lichaam stond strak. De keizer greep haar kraag en hield haar overeind tot het witte waas verdween. Langzaam keerde het gevoel terug in haar lichaam, maar ze keek pas op toen hij haar losliet. Het heft van het mes aan haar riem prikte in haar onderrug. Ze bewoog haar hand naar achteren, maar verstijfde toen de keizer tergend langzaam zijn zwaard hief en de punt op de stof tussen haar sleutelbeenderen liet rusten. Er waren geen gebeden meer; ze staarde langs zijn kaak, zag enkel de fijne patronen in de landschappen die op de muren van de tempel waren vereeuwigd.

‘Spreek je Retan?’

Ze ontmoette zijn doordringende blik. Haar Brianoc was beroerd, maar buitenlanders werden niet geacht accentloos Retan te spreken.

‘Pora sentalle rettan,’ zei hij nu. Zijn stem was rauwer dan ze zich herinnerde, een welkome bezoedeling van de weke Brianese klanken. De vaalblauwe tuniek knelde om zijn armen, die te groot voor zijn torso leken, en zijn haar hing dik op zijn schouders. Nu pas zag ze de holster aan zijn riem. Ze rechtte haar rug.

‘Reh, ik spreek Retan.’ Ze sprak zo snel als ze kon zonder te haperen.

De punt trilde in de plooiën van haar doek. De keizer keek haar onderzoekend aan. ‘Je woont in Remanya?’ Verbazing streek door zijn stem.

De sluier plakte aan haar gezicht. ‘Ja, Uwe Grootheid.’

‘Ben je gelovig?’

‘Nee, Uwe Grootheid.’ *Raak Haar tempel niet aan.*

‘Nee? Wat doe je hier?’

‘Ik heb geen wetten overtreden.’ Ze hield haar kin hoog, maar week met de druk van zijn zwaard verder tegen de muur. De gloeiende punt drong door de stof tegen haar luchtpijp. De magie golfde tegen haar keel.

‘Ik neem aan dat je een andere reden hebt hier te zijn, als dát het niet is.’ De keizer knikte naar de sluier die haar hele gezicht bedekte, een onmiskenbaar mirakisch symbool. Hij liet het zwaard iets zakken, maar bleef Daeya fronsend aankijken, zijn hand bij de holster. ‘Ik vraag je enkel wat die reden is.’

‘Ci?’

De ogen van de keizer flitsten opzij. De hoge stem weergalmde opnieuw, dichterbij nu. ‘Ci!’

Goden zij dank. Daeya’s knieën vielen bijna onder haar weg. Ze was de roodharige jongen bijna vergeten. Ze had hem nooit ontmoet en kon voor de Godin niet op zijn naam komen, maar ze herinnerde zich dat de keizer een jongere broer had.

‘Blijf weg!’ riep de keizer naar de gang.

Daeya greep zijn pols en dwong zijn zwaardarm weg van haar. Met haar andere hand trok ze haar mes achter haar rug vandaan. Hij reageerde onmiddellijk; zijn knokkels schampten haar slaap en ze rende terug naar de duisternis van de gang, zigzaggend in de hoop het broertje te ontwijken. Halverwege liep ze tegen een massieve vorm op. De botsing deed haar botten rammelen. Ze draaide tussen muren rond, het plafond donker boven haar, terwijl iemand vlakbij kreunde. De voetstappen van de keizer schudden haar wakker. Plekken op haar schouders en heupen voelden beurs aan, maar ze sleurde het broertje van de grond en hield hem tussen zichzelf en de keizer. Zijn achterhoofd botste tegen haar kin. Haar mes duwde ze tegen zijn keel.

‘Stop.’

De keizer remde langzaam af. Zijn pistool schokte met zijn passen voor het recht voor Daeya bleef hangen. De perfect ronde leegte was oneindig, zoog alle lucht in de ruimte naar zich toe tot een traag, pulserend geheel waarin Daeya al haar vingertoppen op het mes voelde, al haar tenen in het zachte leer van haar laarzen, alle spieren in haar gezicht die wegtrok-

ken van de zuiging. Ze trok zijn broer aan zijn haren mee naar achteren. De lokken voelden vet aan. Een gesmoorde kreet snerpde in haar oor.

‘Wapen weg,’ beval ze de keizer. Diens vinger lag nog niet op de trekker, maar langs de metalen ring. Zijn broertje trilde tegen haar buik. De kleine handen klemden zich om haar onderarmen zonder daadwerkelijk druk te zetten.

Het gezicht van de keizer was strak achter het pistool. Daeya greep haar mes steviger beet. De alom geroemde trots van de Remanese krijgers, o, de verhalen hadden leugens moeten zijn.

‘Ga terug.’ Ze hijgde, maar venijn trilde over haar woorden. ‘Of is uw eer werkelijk meer waard dan zijn leven?’

Het zwaard in zijn andere hand wierp fakkels over het gezicht van de keizer. ‘Jij stapt terug,’ zei hij met een kalmte die Daeya’s mond verdroogde. ‘Miraku.’

‘Ci,’ zei het broertje. Daeya besepte dat hij huilde.

Ze trok zijn hoofd naar achteren, maar zijn wilde vingers prikten naar haar ogen, haakten in haar hoofddoek. Vlammen laaiden voor haar gezicht op. Verdoemde hitte verschroeide haar handen en beet in haar wangen. Tussen het vuur blikkerde metaal als tanden. Daeya schreeuwde en trok haar hand terug. De schreeuw van de keizer kwam bijna eerder dan dat ze haar mes over de zachte keel haalde. Iets raasde over haar kruin en sloeg in de muur.

Daeya duwde de jongen van zich af en struikelde naar achteren, wild hijgend. Ergens, alsof ver van haar vandaan, plofte een lichaam op de grond. In korte, felle beelden zag ze de keizer zijn broertje bij de oksels overeind sleuren. De kleine jongen omklemde zijn keel. Helderrode druppels vlogen van zijn vingers. Hij ademde piepend, sputterde. Zijn andere hand, een slap klauwtje, bonkte op de borst van de keizer. Achter hen stuiterde een zwaard met scherpe tikken op de stenen, zonder dat iemand het aanraakte. Het blad stond in brand.

Daeya rende weg, blindelings naar de geluiden van de trek-

dieren buiten de tempel. Na enkele seconden was ze terug in de schemering. De voetstappen van de keizer kleefden aan haar schaduw. Ze vocht zich een weg door het struikgewas, in de richting van het pad. Scherpe uiteinden sneden door haar kleding. Ze schoot het pad over langs de wagen van de Remanezen, waar de niallen grommend aan hun kettingen rukten. Hun zware poten klauwden in de grond.

De rivier doemde voor haar op, schitterend in het lage zonlicht. Ze sprong erin. Het koele water drukte op haar oren en omsloot haar hoofd in een beschermende deken die haar een zeldzaam moment van stilte gunde. Ze zwom tot ze zich aan de modderige grond omhoog kon hijsen.

De voetstappen achter haar stopten abrupt. Daeya wierp zich tegen de oever, maar er gebeurde niets. Ze herinnerde zich de windvlaag over haar kruin – pistolen droegen maar één kogel – en ze duwde zich op haar ellebogen overeind. De keizer leidde de wagen met de niallen op een draf terug naar de tempel, zonder nog in haar richting te kijken. Zijn zwaard fonkelde aan zijn riem. Hijgend hees Daeya zich verder op de kant. Slierten haar kriebelden op haar kin.

Goden.

Ze greep zich vast aan de frisse lucht. Hij was weg. Het was voorbij. Ze ademde grote happen lucht in en haar zij schrijnde, maar ze had haar moeders reputatie veiliggesteld.

Ze dwong haar trillende knieën haar nog even te dragen en zakte verderop in het struikgewas. Haar huid plakte onder de donkere hoofddoek, maar ze trok hem niet af. Ze duwde tegen haar heup, vloekte, gleed door naar haar knieën en terug omhoog naar een snee bij haar sleutelbeen. Misselijkheid overspoelde haar. Ze plantte haar knieën in de modder en balde haar rechterhand tot een vuist. Een scherpe rand drukte in haar palm. Ze opende haar hand, om zich gerust te stellen dat ze niet, dat het niet... Maar het was er. Bloed glansde in het avondlicht, op het mes en op haar handen, die klopten van de open wonden.

Hij was niet dood. Het was een snee, slechts een... Zwaar ademend liet ze het mes vallen. Het was stil geworden. De tempel was nog nabij genoeg, maar ze sloot zich er met alle kracht die haar resteerde voor af. In de hernieuwde rust werd vergeten dat dit was gebeurd. Ze keek opzij; het mes bleef zoals het was.

Ze klemde een hand onder haar ribben. Onder haar vingers werd het kloppen rustiger, in haar hoofd echoden duizenden vloeken. Het was onmogelijk te bevatten. Maar het mes lag voor haar, onschuldig in het laatste licht. Oorlog, eindelijk weer een reden voor oorlog. Die ene vonk die de Remanese legermacht opnieuw haar zwaarden deed heffen. Vervloekt. Vervloekt was het mes, vervloekt was het bloed, deze hele dag en alle volgende dagen. Ze zette haar vingers op haar slapen.

Tot zover de zegening. Ze griste het mes van de grond, stak het in de koker aan haar riem en begon aan de weg naar huis.

Vanaf de bosrand liep de laatste begraste heuvel omlaag naar Laounyi. In het oosten schitterde de gloed van de roodverlichte baai tegen de rotsen in de haven. Laounyi was de hoofdstad van Sadin, het belangrijkste koninkrijk binnen het keizerrijk Remanya, Daeya's thuis en daarmee sinds ruim twee decennia de plek waar buitenechtelijk bloed het Sadische koningshuis had geïnfiltrerd. Ontrouw werd slechts op enkele voorwaarden gedoogd, waaronder absolute discretie, en het feit dat de minnaar uit Briannu kwam, het enig overgebleven zelfstandige rijk van de kustlijn, compliceerde de zaak alleen maar.

Het grijze water strekte zich uit achter het paleis van Laounyi, dat in een hoek van het huizentapijt lag. Schone, brede wegen heetten handelaars bij dag- en nachtlicht welkom en in de haven kondigde de drukte het vaarseizoen aan. Vanaf de heuvel had Daeya de masten van de *Daeyenne* al gezien, het schip dat Brenn thuisbracht. Op de heenweg kliefde haar machtige voorsteven nog door de golven, met in haar kielzog

de handelsvloot; nu stak ze aan de kade boven de andere schepen uit, omringd door matrozen en hun familieleden. De terugkeer van de *Daeyenne* was een gebeurtenis waar Daeya niet meer aan wilde deelnemen, maar ze genoot nog evenzeer van het ontzag dat ze wekte.

Van de weg over de heuvel tot aan de straten voor het paleis liepen groepjes mensen met karren vol handelswaar. Het geroezemoes verzamelde zich bij de stenen boog over de hoofdweg. Verscheidene kooplieden passeerden Daeya in hun licht bollende kostuums met zware gespen op de riemen en laarzen. Daeya zette een stevige pas in naar het Sadische paleis, terugstarend naar de stadswachten die de straten patrouilleerden. Strikt genomen mocht men in het keizerrijk de ogen niet in het openbaar bedekken, maar het lag niet in de aard van handelaars om buitenlanders te hinderen.

Na enkele honderden meters over de grote, vierkante stenen van de hoofdstraat sloeg Daeya een straatje in dat haar langs de paleistuin voerde. Vlak voor ze in het zicht van de wachters kwam, sloot ze de ogen. Haar huid begon te tintelen. Haar tuniek en broek smolten weg, heet over haar lichaam, en werden ogenblikkelijk vervangen door een zware jurk die haar passen beperkte. De strengen haar die onder haar hoofddoek hadden gekriebeld, trokken zichzelf in twee stroken bij haar oren naar achteren; de rest golfde over haar nu ontblote schouders. Toen ze, bijna wankelend, haar mirakelvorm volledig had vervangen door de Sader, haastte ze zich langs de wachters, die haar met knikjes erkenden.

Ze tilde haar rokken over de punten van het nog bleke gazon. Boven de drempel hief ze haar kin. Ze stapte door de salon de hal in, waar een groep kooplieden voor de laagste ontvangstzaal op de koningin wachtte, vanaf het balkon gadeslagen door enkele edelen. Op de eerste verdieping stonden de deuren naar de lege eetzaal open. Daeya besteeg de volgende trap, haar rokken opgetrokken. Een kamenier zonk in een buiging toen ze bovenkwam. Daeya negeerde haar en duwde

de eerste deur met haar vingertoppen open. Drie geleerden keken op van een in leer gebonden manuscript en bogen. Ze schreed langs hen heen naar de raadszaal.

De vertrouwde brommende stemmen bereikten haar oren al; de driemaandelijkse algemene vergadering liep op haar einde. Daeya liep tot vlak voor de dubbele deuren, waar ze haar moeder de koningin en de stadhouders kon horen alsof ze bij hen aan de boogvormige tafel zat. In de adempauzes zuchtte haar moeder. Toen Daeya klopte, deed Estelle zelf open. Langs haar schouder zag Daeya de vijf achterhoofden voor de troonstoel.

‘Gelieve het kort... Hoge Materie.’

Daeya controleerde haar jurk, maar haar moeder wees naar haar wang. Daeya’s vingers ontmoetten korstachtig bloed.

‘Wat heb je ditmaal met die beesten gedaan?’ Estelle hield haar kin hoog; haar toon dwong afstand tussen hen.

Daeya sloot heel even haar ogen om haar geduld te bewaren. ‘Ik moet u spreken.’ Ze wreef haar vingers tegen elkaar. Donkerrode schilfers dwarrelden naar de grond. ‘Nu.’

‘Het kan wachten.’

‘Nee.’ Daeya’s stem viel weg tot een fluistering. ‘De keizer is hier, hij...’ Op hetzelfde moment hoorde ze iemand de trappen op komen, met de gehaaste, lichte tred van een boodschapper. *Godin, Uw lot in mijn handen, en wat heb ik ermee gedaan?*

Haar moeder keek haar afwachtend aan, maar de man was nu zo dichtbij dat zij elkaar ook moesten horen. Hij knikte Daeya erbiedig toe en draafde de laatste passen om haar heen naar Estelle.

‘Uwe Majesteit, Zijne Keizerlijke Grootheid is vlak bij Laounyi gesignaleerd. Uw aanwezigheid wordt dringend gewenst.’

‘Ga door,’ zei Estelle kalm tegen Daeya.

De boodschapper kneep zijn lippen samen. Zijn neusvleugels openden zich bij het piepende uitblazen van de lucht.

Daeya schudde haar hoofd. ‘Ga,’ zei ze tegen haar moeder. ‘Ik licht u daarna in.’

Estelles blik flitste naar de boodschapper voor ze Daeya een langzame knik gaf. Daeya stapte weg van de al dichtvallende deur. De boodschapper boog zich naar Estelles oor; ze fronste, knikte, verdween. Hun voetstappen werden weldra overstemd door de vergadering die nu zonder het hoofd werd afgerond, terwijl Daeya terugkeerde naar de hal.

Stemmen echoden vanuit de ontvangstruimte, waarvan één deur was opengezet in afwachting van Estelle. Daeya meldde de koninklijke voorzitter dat nu ook Hare Majesteit geheel niet meer aanwezig zou zijn, met haar betreurde excuses aan de bezoekers. Toen de deuren weer dichtvielen, bleef Daeya op het symmetrische patroon in de vloer staan, de gloeidruppels van de kroonluchters over haar rok. Wandtapijten en schilderijen decoreerden de muren met het Sadische verhaal, van de havens – al het goede in het keizerrijk was er dankzij de ‘wonderlijke Sadische vis’, aldus Brenn – tot de nederzettingen tussen de zes handelssteden.

Aan de wand tegenover haar hing een menshoge spiegel, waarin zij een mengeling was van grauwe kleuren tegen helderrode gordijnen. Alleen haar haar glinsterde van de edelsteentjes die de samengebonden lokken volgden. Ze tilde de zoom van haar jurk op en deed een laatste pas naar de spiegel.

Je hebt zojuist een kind gedood.

De belediging rolde over haar blozende wangen. De kroonprinses van Sadin richtte zich in alle hoogte op. ‘Hij leeft nog,’ sprak ze zichzelf streng toe. Ze draaide een kwartslag en herhaalde het. Het gevecht kwam terug, levensecht voor haar ogen. Zijn hartslag trommelde tegen het blad. Ze herleefde de delicate bewegingen waarmee ze zijn huid had opengehaald.

Hij was niet dood.

Nee.

Ze knipperde met haar ogen. Haar spiegelbeeld flikkerde van scherp naar wazig en bleef daar hangen. Ze zag zichzelf

knikken. Opnieuw wendde ze zich tot de trap. Ze had echter pas enkele treden genomen toen een stem haar bewegingen afkapte.

‘Daeya?’

Ze sloot even haar ogen voor ze zichzelf in staat achtte hem te trotseren. Behoedzaam keek ze omhoog. ‘Brenn.’

‘Ik begon mijn gehoor al te wantrouwen.’ Hij leunde over de balustrade, de eeuwige glimlach onder zijn roodbruine kroeskrullen.

Alles aan hem was vertrouwd, en vroeg om een enthousiasie begroeting, maar Daeya kon zijn gezicht even niet plaatsen. Zwijgend stapte ze over de laatste treden. Brenn stak zijn hand uit, trok haar over de drempel en omhelsde haar.

Daeya ademde in een zucht uit. ‘Goed je te zien,’ fluisterde ze zijn schouder toe. Ze duwde hem voorzichtig van zich af.

‘Ik merk het. U hebt me nog nooit zo lang laten begaan.’

‘Je verraste me; ik had je nog niet verwacht.’ Ze wist exact wanneer de handelsvloot terugkwam. Als kind had ze steevast op de kade gestaan om de vloot vanuit stipjes aan de horizon te zien groeien, toen haar vader nog zelf op de *Daeyenne* voer. Haar echte vader, niet haar natuurlijke. Die had ze nooit ontmoet. ‘Hoelang ben je hier al?’

‘Een uurtje.’ Brenn bestudeerde haar. ‘U ziet er moe uit.’

Haar hand ging naar haar heup en stuitte op de leegte die sterker was dan normaal. Haar zwaard lag nog in de tempel. Als iemand geacht werd landen in zwaarden te herkennen, was het de Remanese keizer. Met enige moeite fixeerde ze zich op Brenns gezicht. ‘Een uitstekende observatie.’

Hij grijnsde. ‘Ik begrijp dat onze vechtlessen een grotere te-leurstelling worden dan normaal.’

‘Niet zo voorbarig. Ook ik heb de tijd gekregen om mij voor te bereiden, bedenk dat wel.’

‘Zonder leraar. Het zal mij benieuwen.’ Brenn hees zijn tas over zijn schouder en begon aan de volgende wenteltrap. Zijn transformatie voldeed netjes aan de verwachtingen: de felle

noordelijke zon had zijn haar lichter dan zijn huid gekleurd, zijn armen bolden op in spieren en de slordige plukjes op zijn kin had hij weggeschoren.

‘Jij hebt anders zo te zien ook het een en ander zitten verslonzen,’ plaagde ze. ‘Men zou denken dat je de schepen enkel tegen de zon hebt beschermd.’

‘Hoe het bestaat! Maandenlang waag ik mijn leven om de schepen des vaderlands te beschermen, en Uwe Hoogheid vraagt zich af of ik iets heb gedaan.’

‘In dat geval is mij niet opgevallen hoe maagdelijk vrij van littekens je nog bent.’

‘Welja.’ Halverwege de trap stak hij beide armen onder Daeya’s neus.

‘Indrukwekkend.’ Ze streek over de lichte streep. ‘Een gat in mijn kennis, ik heb nooit geweten dat roofvaarders niallen aan boord hadden.’

‘Te hoogmoedig, mijn prinses, dit was geen nial. Dat is de-ze.’ Hij begon aan zijn broek te prutsen.

‘Pardon, maar je bent terug in Sadin. Er bestaat weer zoiets als waardigheid. Status. Maniéren.’

‘Jammer.’ Zijn armen vielen langs zijn zij. ‘Het is een mees-terwerk. In Tyresia kreeg een stier het op zijn zenuwen en reet mijn dijbeen open. Het tintelde nog dagenlang en werd verdomme paars. Is hun verborgen duistere kant ook een gat in uw kennis?’

‘Opgevuld door mijn gezonde verstand, dat anderen schijnbaar ontbreekt.’

‘Probeerde u ooit geen kalveren te adopteren?’

Ze lachte, maar haar vingers klopten weer. Ze vouwde ze in en uit; de pezen strekten zich over haar knokkels. Als ze Brenn eindelijk alles zou uitleggen, hoorde daar meer bij dan alleen haar mirakuvorm. Of kon ze het verzwijgen van de rest rechtvaardigen, omwille van zijn rust? Ze klom de laatste treden op.

‘Al met al was ik beter af geweest zonder tussenstop, om u

de waarheid te zeggen.’ Brenn tikte bij elke stap op de trapleuning. ‘Tyresia is muf en warm, en ze zijn daar nog niet blij met driedubbele oogst.’

‘Wellicht omdat die oogst hún niets oplevert,’ sprak Daeya vermoeid. Ditzelfde probleem in Sadin was een van de belangrijkste punten van de algemene vergadering geweest.

‘Ook begrijpelijk geklaag kan vervelen.’

‘Dat is andermans leven, waar je het nu over hebt. De Remanezen...’

‘Al goed, al goed, dat heeft zich al lang in mijn oren genesteld. Ik zeg u, de ene helft zweert dat elk koninkrijk zonder het keizerrijk niets zou zijn, de andere helft vervloekt uw moeder dat ze hun nog steeds trouw is.’

‘Pardon?’ Daeya hield halt. ‘Brenn.’ Haar stem galmde en Brenn maakte rechtsomkeert op de volgende trap.

‘Niets ernstigs. Drank en frustratie gevolgd door de dorpsgrappen dat ze een affaire met de keizer moet hebben.’

‘Hoe durven ze? Mijn moeder...’

‘Dorpsgrappen.’

Daeya grimaste meewarig, maar gunde hem zijn rust. De rest van de trap legden ze zwijgend af. In haar vertrekken gooide Brenn zijn tas en wapenriem in een hoek en nam plaats op haar bed.

‘En hoe maakt u het?’ vroeg hij.

‘Goed.’

Brenn schokschouderde en leunde terug in de schaduw. Het bedgordijn streek achter zijn hoofd vandaan en wiegde terug. Een eenzame kaars deed de laatste resten vet smelten. Brenns oogkassen vielen weg onder het licht dat op zijn voorhoofd en wangen flakkerde.

Hoezeer Daeya het beeld van keizer Ciarans gezicht in de gang van de tempel ook probeerde te vergeten, de herinnering bleef hangen in een combinatie van voldoening en verbittering. Gekleed als Brianese miraku had ze de keizer op de knieën gedwongen en alle redenen gegeven om terug te slaan. De

zure ironie brandde op haar tong. Onrustig krabde ze aan het opgedroogde bloed op haar handen. Ze voelde Brenns blik, maar toen ze opkeek, lag hij languit op bed. Zijn tenen bewogen op de maat van een liedje dat hij naar het plafond mompelde. Daeya wilde glimlachen, maar het resultaat zette haar kaak strak.

Briannu, klein Briannu, heb ik jullie slapende monster gewekt?